

Co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu
Lukášovo evangelium 20,19-26

1. čtení: Lukášovo evangelium 20,9-18

kázání: Lukášovo evangelium 20,19-26 ... **"Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, co je Boží, dejte Bohu."**...

Bratři a sestry,

je už pátá neděle v postu. Tak jak Vám to jde? Prožívat půst jako přípravu na setkání se s tajemstvím Božího vítězství skrze prohu? Božího života skze smrt? Už pátá neděle. Taky jsem tomu nechtěl věřit. Uprostřed všech těch omezení a zpráv ohledně viru a nkažených a zemřelých a vyléčených a někde šílených čísel a někde ne tak šílených...u nás zrovna ne šílených. ...rozhodně teda není čas řešit hlavně nás.

To dnešní čtení z evangelia s tou naší situací vlastně moc a moc souvisí. Až by se mi jako faráři mělo chtít zeptat: Tak kolik času věnujete tomu hemžení okolo...kolik sil a kolik strachu? A kolik toho samého věnujete Bohu? A té přípravě na setkání se s Božím tajemstvím smrti a života? Ale možná právě ta Ježíšova slova tuhle otázku trochu promění.

Je před Velikonocemi – i v tom dnešním příběhu z evangelia. Ježíš už je v Jeruzalémě, navíc v chrámu. V tom městě, ve kterém ho za pár dnů týdnů popraví. A už teď jde o život. Ježíš měl totiž zvláštní dar – hrozně si dokázal naštvat ty, kteří měli moc. Ale hlavně tu náboženskou moc. On teda štvál většinu lidí. Ale spousta těch naštvaných, kteří si to s ním chtěli doopravdy vyříkat, ti pak zjišťovali, že mu jsou velmi blízko. Byť se hádali skoro do krve. Pak ale byla skupina lidí, které Ježíš štvál a chtěli se ho zbavit. Ne si s ním něco vyříkat, protože jim ve skutečnosti o nic nešlo. Byli sami se sebou spokojeni a často měli moc. Náboženskou moc. Proto se chtěli Ježíše zbavit, protože tu jejich moc zpochybňoval. A v očích lidí je usvědčoval z prázdnoty.

A o to jde i zde. Teď to zkusí hrozně chytře. Sami za Ježíšem nejdou..ale posílají svoje lidi. S otázkou. S velmi zajímavou otázkou, kterou dnes velmi chápeme. Jen o trochu jinak. Ještě před tím se mu ale snaží zalíbit.. a tak mu mažou med kolem huby...pravdivě mluvíš, o Pánu Bohu, nikoho se nebojíš a nikomu nestráníš...Největší pozor si bratři a sestry dávejte, když Vás chválí. A když vás všichni chválí, pak je něco špatně. V Bibli čteme, že mu pochlebují tím, že nikomu nestrání..že nebere ohled na postavení člověka – v originále se to řekne: Nekoukáš na tvář člověka. To bude ještě důležité.

A teď ta otázka: Je nám dovoleno platit císaři daně? To je vtipná otázka. Protože dneska spousta lidí taky řeší daně. A spousta lidí se upřímně ptá: Můžu jako poctivý člověk, i jako věřící křesťan daně neplatit? Alespoň ne všechny. Můžu stát krátiť na daních? Když přece..... . Oni se Ježíše ptají na přesný opak. Můžu je platit? Jako poctivý věřící člověk, můžu platit císaři?

Teď takové poučné okénko...nic moc důležitého, protože těm, kteří se ptají o skutečnou odpověď nejde. Ale tehdejší Židé žili pod nadvládou Říma. A museli odvádět daně i Římu. Jenže: V čele říše stál císař, který byl uctíván skoro nebo i úplně jako bůh. A to je pro věřícího Žida nemyslitelné...podporovat svými penězi nejen okupační mocnost ale vlastně modloslužbu. Další věc, která nám úplně nemusí dávat smysl je to s tím penízem. Tehdy byla v oběhu spousta druhů mincí. Některé byly židovské. Poznali se podle toho, že na sobě neměli obraz člověka. Židé z úcty k Bohu nezobrazovali člověka, protože člověk je obraz Boží a Boha nemůžeš zobrazit. Rozhodně teda ne na penězích. A protože římské peníze na sobě měli obraz císaře, už jejich nošení u sebe byla vlastně modloslužba. Jenže daně se platit musely a to právě těmi římskými penězi. Ale teď jsou v chrámu. Tam se římské peníze používat nesměly. A přesto u sebe mají ty svaté římské náboženské obrázky. Když je požádá o minci, rovnou vytáhnou tu římskou.

Otázka zůstává. Smíme jako upřímně věřící platit daně císaři? Jak jste právě viděli, těžká otázka. Tedy byla by těžká, kdyby opravdu hledali odpověď. Je to stejné jako dnes. Je v naší víře spousta těžkých otázek. Některé z nich ale netouží po odpovědi. Jsou určené k tomu, abychom si mohli lidi zařadit. Roztřídit. Na ty

naše a naty druhé, na ty zlé, na ty hloupé, skutečně nevěřící. To mám pocit že je většina těch debat v církvi o potratech, s'naticích homosexuálů a o tom, jestli je vesmír starý 6 tis. nebo 6 miliard let.

A protože jim nejde o odpověď, začne si s nimi Ježíš hrát. Ukažte mi denár. A hned se oběví císařská mince. Aha, to je zajímavé. Koukněte na ty písmenka. Jak jsou srandovní a jak se čtou opačně...a ten zajímavý obrázek. A čípak je to obličej a čípak je to jméno tady napsaný? Císařovo. Ha, jasný důkaz, komu předmět doličný patří. Nejenom, že je podepsaný, ale je na něm i fotka majitele. Dejte tedy cířavi, co je císařovo. ... A dejte Bohu, co je Boží.

Geniální odpověď. Skoro všichni lidé tu odpověď známe: Dejte císaři, co je císařovo a co je Boží, Bohu. A skoro nikdo jí nerozumíme. Já tedy určitě ne. Rozhodně ne úplně.

Genialita té odpovědi je, že uspokojí každého a zároveň každého může naštvat. Jsou to jeho mince, má je podepsané, tak mu je dejte. Plat' e daně. A nebo, hod'te mu je na hlavu. Bojkotujte ří m, bojkotujte jejich měnu.

A co je Boží, dejte Bohu. Jenže Boží je všechno. Jestli je opravdu nějaký Bůh, stvořitel, pak mu patří všechno. Úplně všechno. Včetně peněz, dokonce včetně toho císaře. Vždyť je to člověk. A člověk je obraz Boží.

MY někdy chápeme tu Ježíšovu odpověď, jakože máme věci oddělovat. Něco je Boží a pro Boha. A do toho nemá co mluvit vláda, prezident ani císař. Jsou to náboženské věci. Je to duchovní. Je to můj čas pro Boha, moje svědomí před Bohem, moje poslušnost Bohu. A něco je světské, normální..a do toho zase nemá co mluvit Bůh. Tím jakoby nemáme Boha poskvrňovat (řeceno jakože zbožně). Třeba peníze a daně. A můj volný čas a moje zábava a to, že chodím do normální práce. To je špatný výklad. Bohu přece, pokud je někdo takový, kdo má právo říkat si Bůh s velkým B, pak jemu patří všechno. Dokonce i já sám. Jako jeho obraz. Toto rozdělování na duchovní a světské je nesmysl. Neobstojí tváří v tvář skutečnému Bohu. Bohoslužba je a má být všechno tvé konání, modlitbou má být každé tvé slovo, svatá má být každá tvoje věc. Pokud nemůže, pak to nedělej, neříkej a nevlasni.

A zrovna v těchto dnech si tohle jako věřící uvědomujeme velmi silně. Vláda, světská moc, nám zakázala konat bohoslužby. A jsou tací duchovní, kteří se proti tomuto zákazu bouří ve jménu Božím. A říkají, že světská moc na tohle nemá právo. A ve jménu víry a víry v to, že je víra ochrání, zákazy ignorují. Je to přece bohoslužba, Boží čas pro Boha. Ten si přece nenechám ukrást světskou vládou ani strachem z koronaviru. Jaký nesmysl. Boží je přece každý čas. I tento...i tato tak trochu improvizovaná internetová Bohoslužba. Ale hlavně Boží je každý člověk a tedy i moje ochota omezit se v nábožensakém chování z úcty před zdravím a životem mých bližních. To je možná mnohem víc bohoslužba než natruc scházení se v kostele.

Ale ještě jedna věc z té Ježíšovi odpovědi vyplývá. Totiž, co je císařovo? Jemu zůstává jenom ten obrázek na té minci..ano, jeho tváře a jeho jméno. To je jeho..jeho tvář a jeho jméno...je totiž člověk. Na začátku podsouvali Ježíšovi, že nehledí na tvář člověka. Právě že hledí..a bere ji vážně. Bere vážně lidskost každého člověka. Sebehoršího i sebelepšího. Sebemocnějšího i sebe bezmocnějšího. To, jak jsi člověk, to je tvoje věc, to je Tvůj úkol.

Dejte člověku, co je lidské..jeho důstojnost...a dejte Bohu, co je Boží...nakonec všechno. Ještě tomu moc nerozumím a myslím si, že vy také ne...tak hledejme...

Amen